

III miejsce

„Książkowy świat” Anna Nowak (kategoria powyżej 15-18 lat)

Rytmiczne poskoki, zaróżowione policzki – delikatne niczym cukiernicza pianka, rozwiana grzywka i gwiazdki szczęścia w oczach: migoczące, błyszczące, szczerozłote. Oto *muliercula animula*, czyli dusza małej dziewczynki, która tego dnia beztrąsko skakała przez niebiańską skakankę uplecioną z tęczy. Furczała jej misterna sukieneczka, stworzona przez anielskie maszyny do szycia z najdelikatniejszych obłoczków, stukały buciki zrobione z ażurowych woalów mgły. Z wdziękiem odbijała ciało od cumulusów, przerobionych na puchate dywany i rozrzuciła wokół siebie uśmiechy, a wówczas promienie słońca padały na ziemię. Skakanka z tęczy obracała się miarowo, a mała duszyczka stwarzała dla ludzkości piękną pogodę. Z aprobatą spoglądała na tych mieszkańców planety, którzy rozmarzeni, rozkołysani jej kręcącą się skakanką, oddawali się zabawie zwanej pareidolią: próbowali dopatrzeć się w kształtach chmur postaci ludzi, zwierząt, przedmiotów. Oni przynajmniej mieli śmiałość marzyć, nie ulegali silnej pokusie zniechęcenia czy prokrastynacji, czyli uporczywego odwlekania działania na nigdy, niezrealizowane „potem”.

Gdy tęczowa skakanka w końcu się zatrzymała, *muliercula animula* siadła po turecku na szeszlunku z chmurnych *cirrusów* i otworzyła swój almanach dobrych uczynków, wyklejany brokatem, posypany pudrem z cekinowych gwiazd. To było jej tajemne źródło mocy, rodzaj *silva rerum*, las rzeczy – jako go łacina nazywa. Powiodła ostrożnie delikatnym, aksamitnym paluszkiem po kartce z aktualną datą, ale ku swemu zmartwieniu nie znalazła żadnych krzepiących zapisków. Posmutniała, przygaśły nieco gwiazdki w jej oczach, ale po chwili uznała, że zaraz wszystko naprawi: pośle w ludzką egzystencję drobinki dobra, by mogła odnotować w swym almanachu kolejny, uczynny gest, oferowany ludzkości. „Sapere aude, czyli miej odwagę być mądrym” – szepnęła cichutko dla dodania sobie animuszu i już wiedziała, co zrobi: będzie walczyć z epidemią samotności! Zaraz też wyciągnęła z kieszonki na piersi lorgnon i przyłożyła do oczu. Spoglądała na ludzi tak uważnie, iż z pewnością dojrzała także *Ultima Thule*, czyli mityczny kraniec świata. Ale udało się! Znalazła ich!

Był on i była ona. Osamotnieni i dotąd boleśnie pojedynczy. On jak skarpetka bez pary, ona jak upuszczona gdzieś przypadkowo, zagubiona, zimowa rękawiczka. I był jeszcze gigantyczny, wysoki regał z książkami, stojący dumnie w klimatycznej, przytulnej bibliotece gdzieś w Elblągu. On stał po lewej stronie regału, ona – po prawej. Nie widzieli się, oddzielała ich

wysoka ściana książek. Oboje schronili się przed światem i własną samotnością w kojących zakrętach bibliotecznych korytarzy. Wybierali z półek książki i czuli, jak przepływają przez nich kolejne, ożywcze zdania, stworzone przez fascynujących autorów w szalonym akcie *furor scribendi* – pisarskiej manii. Przenicowywały ich całe zdania świetnych, książkowych tekstów. Aż mieli ochotę żartobliwie uszczypnąć tłuste, podwójnie złożone zdania i przyjacielsko poczochnąć przecinki. Przenikały przez nich na wskroś cudze historie, które ich ciała przyswajały, włączały do własnego DNA, czytelniczej pramaterii. Obce dotąd przygody – stawały się immanentną częścią ich komórek. Z emocji – na ich przedramionach pojawiła się gęsia skórka, a oni jednocześnie odczuli, że mogliby ją dla żartu potraktować tak, jak arkusze folii bąbelkowej: wciskać wypustki ze śmiechem do wnętrza ciała. Towarzyszący temu trzask były emanacją najczystszej radości! Puf!

Muliercula animula spoglądała na nich ze ściany wzrokiem budzącego zaufanie bibliotecznego zegara, którego wskazówki wyglądają jak wypielęgnowane, cieniutkie wąsiki, tuż po wizycie u barbera, wypomadowane i misternie ułożone. Postanowiła, że musi ich w końcu ze sobą poznać. Straciła więc z półki swym magicznym spojrzeniem największą księgę stojącą na regale, który tak skutecznie oddzielał dotąd parę samotnych nieznanomych. A potem... świat się obraca na pięcie i odrealnia: monstrualna księga spada na ziemię. Podbiega do niej jednocześnie on i ona. On wyciąga ku niej rękę i ona swą dłoń wysuwa. Zetknięcie się ich palców, przypomina wyładowanie świetlistego pioruna. I już nie widzą księgi i biblioteki, tylko siebie. I wyszli z biblioteki, trzymając się za dłonie, które wciąż iskrzyły emocjami.

Na swój ślub rok później zaprosili wszystkich pracowników ulubionej biblioteki oraz strąconą z regału księgę, która ich połączyła, zatytułowaną jakże wymownie: „Cudowna moc miłości”, autorstwa Kristin Hannah. Gdzieś tam wysoko na chmurce, klaskała w dłonie ze szczęścia *muliercula animula*: znów wpisała do swego almanachu dobrodziejstw spełniony dobry uczynek!